

Fülekj Gábor

Imamalom

Milyen egyszerű ez
élünk és meghalunk
létfolyamba térve

Milyen rémítő ez
folyónk várja tavunk
békés ölelése

Milyen szédítő ez
felérzünk s dalolunk
téridőbe vésve

Milyen egyszerű ez
élünk és meghalunk
soha többé vége.

Ősállapot

Aranyló tiszta egységgé emelkedsz,
napsűrű méz a lét, életpárlatot
szürcsöl ajkad, pihenve heverhetsz
szőlőlugasodban, hegyi táj áthatott.
Duruzsol kályhád, égparázs az alkony,
fáradt-boldog szíved derűsen feldobog,
végtelen gömb a lét, önmagán túllobog,
kint s bent béke zeng, hullámcsendes parton.
Bölcsen teremtő nyugalom az arcon,
mint rőt csillag érett-lassan forog,
s magján túl heves gázkéreg gomolyog.

Négy óda

Andante

Hang, ha néha átsajog
szétsugárzó fátyolon,
szellem-túli tág rokon
tárult arca rád ragyog.

Sikoly, túl dúlt földi gondon
ős-derülten lépeget,
átjutva már húson-csonton,
állva biztos minden-ponton
néz tűz-örök képeket.

Fény, mely végre égre éledt,
ömlik számlálatlanul,
annyi évig érve égett
mécse tiszta lángba hull.

Semmi, mintha körbefonna,
ablakodban, lényeg, ül,
lényed belsejében játszik,
üressége teltnék látszik,
ércalakká lényegül;
víg-feledten fuvolázik,
s mikor rá kis csiga mászik,
világszemmé szétvegyül.

Allegro

Hang sajog
fátyladon,
tág rokon
rád ragyog.

Sikoly gondon
lépeget,
néz hús-csonton,
minden ponton
örök-igaz
képeket.

Fény éled,
átlazul,
éve érve
lángba hull.

Semmi fonva
ablakodba,
lényegülve
játszik,
üre látszik,
fuvolázik,
csiga mászik,
szétvegyül.

Presto

Hang
fáj
túl
arc

sír
víg
lép
néz

fény
zúg
ért
láng

úr
fon
lény
játssz
telt
kürt
élj
lét.

Lento

Ősz szívemben néha átsajog egy hangzat,
beszűrődik lassan szétsugárzó fátylán,
túl a szellemen is felizzik a látvány,
tág lény ragyogása, öregifjú magzat.

Sikoly repül messze, túl száz földi gondon,
szabad megnyugvásban, derűsen lépeget,
átjutott már izzó vágyon, húson-csonton,
biztonságban áll, ím, egy és minden ponton,
maga-feledtségben néz örök képeket.

Fény, amely már végre feléledt az égre,
bősséggel eltelve ömlik számlálatlan,
annyi évig érett, önemésztve égett,
békén lobog mécsce, legtisztább lángba hull.

Semmi ölel immár, csendben körbefogva,
ablakodban már e megismert lényeg ül,
lényed belsejében feloldódva játszik,
ércből faragott bölcs alakká lényegül;
üressége csalfa teliségnek látszik,
víg-feledten nagy örömmel fuvolázik,
s rá amikor egyszer fel kis csiga mászik,
világszemmé válik, mindenné szétvegyül.

Összefoglalás

Egy hegy fellázad,
gyökerévé kifordul;
emészthetetlen éhség,
föld gyomra kordul.

Áradat elönt, felfakad,
törve, szakítva gátat;
iszap fedí be arcodat,
folyóvá csüggedt bánat.

Mélázva bandukol benned,
kísértetteddé sápadt
surrogó filmként perget
magaddá emésztett tájad.

Kazalkúp felhő az égen,
korlátként messze szállhatsz,
bordás fényt sugárzó kékben,
s bágyadt ölébe érnél
ultramarin végtelenében.

Párbeszéd

„Világtér-termő gondolat,
hogyan teremtettél, Istenem?
Bátor-pimasz tolakodhat
eléd ily kérdés illetlen?”

Ég vibrál, tarka rezgés,
mögötte nyíló csillaggyűrű,
milliárd vég és kezdés,
atomok mélyén hullámsűrű.

„Mit kívánsz tőlem, ember?
Nyitját az őstitoknak?
Lásd hát lélekmély-szemmel
feltártát kárpitomnak.”

Tűztérből, kormos kályhacsőből
kátrányos kéménybe kúszva,
forró füst, szálllok, veszve hóból,
szikrázó égboltba jutva.

Aranyvárosra nyílsz ki, látvány,
felfoghatatlan fényben áll,
lüktet, lebegve ámulat szárnyán,
széle végtelen térbe száll.

„Hol vagyok, Uram, válaszolj!
borzongó csoda e tájék...”
„Léptél valóbb világba, hol
örök fény zeng, s nincsen árnyék.”

Átjársz, aranytáj árama,
tajtétkző derűvé olvad,
elméd kitarul, tág tava
szón túli gondolatoknak.

„Legfelsőbb Létező, Értelem!”
„Teljesült kíváncsi vágyad.”
„Időn túl, örök tértelen...”
„Most színről színre láthatsz!”

Felzúg szélzene, fehér sugár sodor,
apró pont, fénybe oldódsz,
lét szíve világít, lélegző gomoly,
örök tudásba oltódsz.

Bársonyfény-remegés, illanó hangtánc,
nyugalma villám-ütemnek,
tág térré simulsz ki, bölcs világarc-ránc,
folyton-forrása kezdeteknek.

Előbb s utóbb reng egybemállva,
kérdését felejtve áll a szó;
teremtő térpontból kiválva
kegyelem övez, szétáradó.

„Láttál – s visszatérsz.” „Maradni vágyom...”
„Előbb teendőd végezd a világon.”
Túl élet- s halálon, eloszlik, mint álom,
szellem lebeg testté, újra szobám látom.

Repülés

Mennyi ház és mennyi élet!
Föld felmagzó jégbora.
Mennyi sors és mennyi lélek!
Csillagsávok fénypora.

Csillagokban írva sorsunk,
legyen mégoly meglepő,
nem a csillag lépte hordoz,
benned csillag léte nő.

Világporrá szétomolva
ezeregy kis lélekút,
egy-forrásból összefonja
végül tó-mély békekút.

Azt gondoljuk, sok vagyunk itt,
gyökér fonta látszatok,
egységmélyből feltörő kis
szár, levél, virágzatok.

Mіндеzen túl tárt valóság
tömbje nyílik, szétömöl,
felmutatja fátylak csokrát
elsimítva lét-öböl.

Ott a csendnek tágas háza
nyugszik égi vízgyepen,
együtt minden sors vad láza
állócsillag-íveken.

Lent a nyüzsgés, fent a béke,
tárul harmadik világ,
több mint ezek vegyüléke,
bonthatatlan ház s csigák.

Színe nincs, de tág szivárvány,
hangja nincs, s zeng hangtalan,
földi kő és égi márvány,
ócskavasként színarany.

Lüktető szív, csend a lélek,
Egyen-túli gondolat,
átfogja s tárja a létet
önazonos mozdulat.